

Împărăția lui Dumnezeu

[Prelegere radiofonică de 25 de minute]

Atunci când Biblia menționează „împărăția lui Dumnezeu” o face cu referire la împărăția lui Iehova Dumnezeu. Iehova este singurul Dumnezeu, cel mare, suprem și atotputernic. El este mai înalt și mai mare decât toți ceilalți zei. Vorbind despre el, profetul spune: „Iehova este un mare Dumnezeu, și un Rege deasupra celorlalți dumnezei”. Cuvântul „zeu” este un termen nedefinit, și se folosește nu doar cu referire la Iehova, ci și la Satan, despre care se spune că este „dumnezeul acestei lumi”. Se folosește și cu referire la reprezentări, la idoli de lemn sau piatră, venerați de popoarele păgâne de pe pământ, ca și la zeii păgâni din vechime, ca Baal, Moloh și alții.

În Psalmul 96:5, citim: „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt dumnezei fără valoare, dar Iehova a făcut cerurile.” Din moment ce termenul “dumnezeu” se folosește pentru multe creaturi diferite, este necesar ca marele, supremul, atotînțeleptul, atotputernicul și veșnicul Dumnezeu să aibă un nume care să-l deosebească de alți dumnezeu. De aceea, Dumnezeu cel Atotputernic și-a dat un nume, iar acel nume este IEHOVA. În Psalmul 83:17, 18, citim: “[Dușmanii tăi] . . . să fie făcuți de ocară și să piară; ca să se știe că tu, al cărui nume este IEHOVA, numai tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul!”

Numele Iehova nu este niciodată dat lui Isus. Nu este niciodată dat îngerilor, oamenilor, lui Satan sau zeilor păgâni. Acest nume, Iehova, este folosit deseori în Vechiul Testament, dar aproape întotdeauna este tradus greșit prin “Domnul”, și, deci, cititorii neinițiați nu sunt conștienți de faptul că se referă exclusiv la Iehova Dumnezeu. Numele nu ar fi trebuit niciodată tradus, ci folosit pur și simplu ca un nume propriu, pentru Dumnezeul suprem.

Această ființă măreață numită Iehova are o împărăție, care este nevăzută pentru oameni; cu toate acestea, puterea și autoritatea ei sunt intuite de toate ființele inteligente. Centrul acestei împărății, de unde radiază toată puterea sa, este în ceruri. Sfera în care operează este întregul univers. Acest fapt este declarat în Psalmul 103:19, care spune: „Iehova și-a întărit tronul în ceruri și împărăția sa se întinde peste toate lucrurile.”

Scripturile indică faptul că Dumnezeu, în trecut, s-a ocupat de munca creării a ceea ce noi, oamenii, numim planete. Știința este de acord cu Scripturile, și dezvăluie faptul că există milioane de asemenea planete. Fără îndoială că Creatorul are un anumit scop pentru crearea acestor planete, pe care îl va dezvălui omului la timpul potrivit. Profetul ne spune că scopul divin a fost ca pământul să fie locuit de oameni – Isaia 45:18; Ps. 115:16.

Când Dumnezeu a creat pământul, a făcut-o cu gândul de a-și mări împărăția. A dorit să umple pământul cu o rasă inteligentă de oameni care să-i servească și să-l preamărească pentru eternitate. Deja avea o oștire de îngeri, heruvimi și serafimi, toți fiind creaturi inteligente, care se închină, îl laudă și îi servesc. Acestea erau, totuși, ființe spirituale invizibile; și atunci a dorit să creeze o rasă de ființe vizibile, fizice, în împărăția sa.

Iehova a început această nouă rasă în Eden, unde l-a creat pe Adam, care avea în coapsele sale o rasă nenăscută încă, și i-a porunci să crească și să se înmulțească, și să umple pământul cu urmașii săi. (Geneza 1:28) El i-a frunizat lui Adam tot ce îi era necesar pentru sănătate și confort, respectiv o mare varietate de hrană, o casă frumoasă și un mediu plăcut, și i-a promis să continue să i le ofere, atât timp cât Adam se supunea legii sale. Acea lege era iubirea, iubirea pentru Dumnezeu și semenii lui. Atât timp cât Adam rămânea în armonie cu Dumnezeu, și spuns legii sale, nu avea de ce să se teamă sau să se îngrijoreze. Dumnezeu a aranjat fiecare condiție

necesară pentru fericirea perfectă, perfecta pace a sufletului și a minții, pentru o eternitate de fericire nepătată.

Peste această minunată împărăție pământească, Dumnezeu l-a așezat pe Lucifer, unul dintre fii invizibili, spirituali ai lui Dumnezeu, ca gardian și protector. Găsim o relatare a acestui fapt în Ezechiel 28:13-16. Lucifer a primit o mare putere și autoritate, și apostolul ne spune că avea chiar și puterea morții (Evr. 2:13); adică avea puterea să-l distrugă pe Adam sau pe oricare din fii săi, în cazul în care ar fi încălcat legea divină. Exercitând această putere, Lucifer trebuia să acționeze ca un reprezentant al lui Iehova Dumnezeu.

Dar, pe măsură ce Lucifer vedea frumusețea și grandoarea împărăției lui Dumnezeu, și a văzut posibilitățile unui pământ plin de supuși fericiți ai lui Dumnezeu, spiritul egoismului a început să-l stăpânească. El a devenit invidios pe Dumnezeu, și și-a dorit în mod egoist să ia stăpânească pentru sine această împărăție vizibilă. A devenit posedat de o ambiție insașiabilă de a fi *precum* Dumnezeu, în sensul că dorea o împărăție, o stăpânire, și supuși care să-i recunoască domnia și să se încline în fața autorității sale. El a meditat la această problemă până când gândurile sale s-au cristalizat în hotărârea de a avea o asemenea împărăție cu orice preț.

Împărăția aparținea lui Iehova Dumnezeu. Lucifer era un agent de încredere și onoare al lui Dumnezeu. Având inima plină de neloialitate și trădare, s-a hotărât atunci că fure împărăția, înstrăinând inimile oamenilor de iubirea și serviciul lui Dumnezeu și de la loialitatea lor pentru Creatorul și Binefăcătorul lor, și atrăgându-i în serviciul și loialitatea față de el. Această ambiție egoistă a lui Lucifer este clar declarată în isaia 14:12-14, care spune: „Cum ai căzut din cer, tu, cel strălucitor, fiu al zorilor! . . . Tu ai zis în inima ta: "Voi urca la ceruri. Îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu . . . Voi urca mai presus de înălțimile norilor, mă voi face asemenea Celui Preaînalt".”

Pentru a înstrăina oamenii de Iehova, Lucifer a decis să-l reprezinte în mod greșit pe Dumnezeu în fața supușilor săi. Pentru aceasta, era necesară să mintă despre Dumnezeu, să îl ponegrească și astfel să însămânțeze neîncrederea față de el în mințile servilor săi. Atunci când Lucifer a conceput această intrigă meschină și s-a hotărât să o pună în aplicare, și-a trădat încrederea și a devenit cel mai mare dușman al lui Dumnezeu, ca și al omului. Acela a fost prilejul cu care Dumnezeu i-a schimbat numele din Lucifer în Satan, Balaurul, Diavolul și Șarpele, nume care înseamnă, respectiv, dușmanul, devoratorul, denigratorul și înșelătorul. Diavolul a operat în toate aceste patru moduri împotriva lui Dumnezeu începând de atunci.

Satan a fost un dușman în sensul că s-a opus lui Dumnezeu și lucrării sale, ca și oamenii lui Dumnezeu, care încearcă să-i servească pe pământ. A fost devorator, în sensul că a încercat să-i nimicească, să-i mistuie pe oamenii lui Dumnezeu de pe pământ. A fost un denigrator, în sensul că a mințit în mod deliberat cu privire la Dumnezeu și l-a reprezentat greșit în fața oamenilor săi. Și a fost un amăgitor, un înșelător pentru că a încercat să umple mințile oamenilor cu doctrine și concepții false despre lucrarea și scopul lui Dumnezeu.

Primul act de trădare al lui Satan a fost să o mintă pe mama Eva pentru a o face neloială, necredincioasă Creatorului ei. Dumnezeu a spus: „În / din ziua în care vei mânca din el, în mod sigur veți muri.” Satan i-a otrăvit mintea Evei împotriva lui Dumnezeu, făcând-o să creadă că Dumnezeu a mințit-o. Satan a spus: „În mod sigur nu veți muri: căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el . . . veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Minciuna lui Satan, rezumată în aceste patru cuvinte “Sigur nu veți muri” a fost îndusă cu succes întregii omeni, până când atât păgânii, cât și oamenii civilizați au ajuns să o creadă; păgânul crzând că după moarte cel răsposat se reîncarnează într-un animal sau un șarpe, iar celălalt crezând că după moarte individul devine mai viu decât oricând. Astfel, atât cei păgâni cât și așa-zii creștini au crezut

minciuna lui Satan: „Sigur nu veți muri”. Satan a otrăvit și mai mult mintea Evei împotriva lui Dumnezeu, spunându-i că fructul interzis era menit să-l facă pe cel ce-l mănâncă înțelept. – Geneza 3:6.

Reușind să-i facă pe toți să creadă minciuna că morții nu sunt de fapt morți, ci mai vii ca niciodată, următoarea strategie a lui Satan a fost să formuleze doctrina chinului veșnic. Și a fost lesne. Dumnezeu a declarat că pedeapsa pentru păcat este una veșnică.; și, din moment ce oamenii „nu mor”, consecința logică ar fi că pedeapsa trebuie să fie un chin veșnic sau suferință într-un fel de stare conștientă.

Pedeapsa lui Dumnezeu este moartea veșnică, care e o pedeapsă blândă; dar Diavolul a înlocuit-o cu una crudă, vrăjmășească și diabolică. Rezultatul a fost exact ce și-a dorit Satan; și anume, ca fiecare să ajungă să se teamă de Iehova Dumnezeu, și miloane de oameni au ajuns să-l urască; și astfel au devenit tot mai înstrăinați de el, și au ajuns tot mai mult sub controlul și amăgirea lui satan. Dumnezeu este iubire, dar Satan a reușit să facă oamenii să creadă că Dumnezeu e răzbunător și crud. Astfel, întreaga lume a ajuns să creadă doctrinele diabolice și să se închine Diavolului, în loc să se închine Dumnezeului din Biblie.

Astfel Satan, dușmanul lui Dumnezeu și al omului, prin fraudă, minciuni și hrănindu-se cu superstițiile și temerile oamenilor, a întretupr și a răstunat frumoasa și fericita împărăție a lui Dumnezeu pe de pământ. Vreme de șase milenii, Satan a avut o împărăție pe pământ, crudă, rea și asupritoare. El este numit de Pavel: „dumnezeul acestei lumi (acestui sistem)” (2 Cor. 4:4), iar Ioan spune: „Întreaga lume zace în puterea celui rău.” – 1 Ioan 5:19.

Dumnezeu nu l-a împiedicat pe Satan în trecut, nici nu a încercat să își restabilească împărăția pe pământ. Dar Biblia ne spune cât se poate de explicit că scopul divin este de a reda omenirii frumosul ei cămin pământesc și de a-l readuce pe om în armonie cu Dumnezeu. Această lucrare se va face prin Fiul său, Domnul nostru Isus Cristos, care a fost deja răscumpărătorul omului, și care va fi și salvatorul și eliberatorul ei. În acest scop, Dumnezeu a aranjat ca Isus să aibă o împărăție de o mie de ani, și în timpul celor o mie de ani să acționeze ca reprezentant al lui Iehova Dumnezeu în marea muncă de restabilire a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Prima lucrare din această mare muncă a fost deja făcută; și anume lucrarea de răscumpărare a omenirii de sub puterea morții (Ps. 49:15) Isus a făcut aceasta cu 1900 de ani în urmă. După împlinirea acestei lucrări, Isus s-a urcat la ceruri și s-a așezat de-a dreapta lui Dumnezeu, unde va aștepta timpul fixat al lui Dumnezeu pentru a-i așterne dușmanii la picioare. Acel timp de așteptare se apropie acum de sfârșit, și, curând, toți își vor da seama de acest lucru. Consemnarea spune că, atunci când Isus s-a suit la ceruri, cu 1900 de ani în urmă, Dumnezeu i-a dat toată puterea „în ceruri și pe pământ”. Dar Isus nu și-a folosit puterea în trecut. Acum, el își ia puterea și începe să o exercite. Cronologia biblică ne învață că a început să își folosească puterea în 1914.

Alte texte confirmă această dată. În Matei 24:3, discipolii îi cer lui Isus niște semne sau dovezi care să indice prezența sa la sfârșitul lumii rele din prezent. Răspunzându-le la întrebare, Isus a făcut trimitere la anul 1914, spunând: „Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente și cutremure de pământ dintr-un loc în altul.” În anii 1914-1918 am asistat la împlinirea fiecărui lucru din această profeție.

O altă profeție care sugerează data de 1914 se găsește în Revelația 11:15-18, și spune: “Și al șaptelea înger a sunat din trompetă. În cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: "Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și al Cristosului său și el va domni ca rege pentru totdeauna și veșnic! . . . Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeu Atotputernic, Cel care ești și care

erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești ca rege! Dar națiunile s-au mâniat și a venit mânia ta.”

Anul 1914 a fost cel al mâniei națiunilor; și acest text ne spune că aceasta a fost o dovadă a faptului că Domnul și-a luat puterea și și-a început domnia. Aceasta a fost prima manifestare a puterii “din cer și pe pământ” pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Isus cu 1900 de ani în urmă. Atunci și acolo a început să-și folosească puterea pentru distrugerea guvernului rău și corupt al lui Satan. Doar puțin mai încolo, guvernul lui Satan va fi deplin nimicir în ceea ce numim “bătălia Armaghedonului.”

Distrugerea guvernului lui Satan a început deja, și câteva texte fac referire la ea. Organizația lui Satan de pe pământ constă în guverne omenești. Acestea se vor opune distrugerii pe care o aduce Domnul asupra lor.

În Psalmul 2:2-9 citim despre eforturile acestor conducători pământești de a se împotrivi întemeierii împărăției lui Dumnezeu, după cum urmează: „Regii pământului se ridică și demnitarii se adună ca un singur om împotriva lui Iehova și împotriva unsului său, zicând: "Să le rupem legăturile și să aruncăm de pe noi funiile lor!" Cel ce stă în ceruri va râde, Iehova își va bate joc de ei.” În versetul 6, Iehova Dumnezeu spune acestor națiuni: “Eu, da, eu l-am instalat pe regele [Isus] meu pe Sion, muntele meu sfânt.” După ce spune, în versetul 8 că va da “națiunile ca moștenire și marginile pământului ca proprietate” Fiului său, Iehova adaugă: “Le vei zdrobi cu un sceptru de fier, le vei sfârâma ca pe vasul unui olar.”

Satan face acum eforturi frenetice de a aduce laolaltă în alianță toate națiunile pământului, sperând să le mențină existența; dar deja s-a decretat că Domnul le va “zdrobi ca pe vasul unui olar”. În Daniel 2:44, citim din nou despre acest decret divin: “Și, în zilele acestor regi, Dumnezeul cerului va ridica o împărăție care nu va fi nimiciră niciodată. Împărăția aceasta nu va trece în stăpânirea altui popor. El va zdrobi și va pune capăt tuturor acestor regate și el însuși va dăinui pe timp indefinit.”

Astfel putem vedea că nicio ligă a națiunilor, și nici un alt effort patetic al omului nu poate împiedica stabilirea împărăției lui Dumnezeu. De fapt, Domnul a prevăzut că Diavolul va încerca să unească eforturile națiunilor pentru a se opune stabilirii împărăției divine; și, prin profetul său, Iehova a prezis această opoziție și eșecul ei total. Această profecie este consemnată în Isaia 8:9, 10, care spune: “Încercați să le faceți rău, popoare, și veți fi făcute bucăți! Plecați-vă urechea, voi toți cei din părțile îndepărtate ale pământului! Încingeți-vă și veți fi făcuți bucăți! Încingeți-vă și veți fi făcuți bucăți! Faceți un plan și va fi zădărnicit! Spuneți un cuvânt și nu se va împlini, căci Dumnezeu este cu noi!” Astfel văzută, împărăția lui Satan este condamnată la o distrugere completă în viitorul apropiat.

Distrugerea imperiului pământesc al lui Satan nu este o calamitate; căci va fi urmată de împărăția Domnului, care va binecuvânta toate popoarele pământului. Va fi un timp de bucurie pentru toți, un timp de eliberare de sub Satan și puterea sa, și de sub orice fel de asuprire și tiranie; un timp de eliberare din păcat și moarte, din boală, sărăcie și nefericire, la glorioasa liberare a fiilor lui Dumnezeu.

Dacă prima muncă a lui Isus, ca reprezentant al lui Dumnezeu este să distrugă organizația lui Satan, a doua sa muncă, urmând imediat după această distrugere, este să îl lege pe Diavol pentru o mie de ani, astfel încât să nu mai amăgească națiunile în timpul miei de ani, așa cum este menționat în Revelația 20:3. Apoi, va urma lucrarea de reconstrucție, care va avea ca rezultat restabilirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Isus Cristos, ca reprezentant al lui Dumnezeu, investit cu “toată puterea în cer și pe pământ” va face toată această muncă de reconstrucție. El va da întregii familii umane,

incluzându-i pe cei morți, o cunoștință exactă despre marele REGE AL GLORIEI, însuși Iehova Dumnezeu. Cu aproape 1900 de ani în urmă, Isus a spus: „Aceasta înseamnă viața veșnică: să asimileze cunoștință despre tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care l-ai trimis tu, Isus Cristos.” Ce revelație va fi când familia umană va avea pentru prima dată o viziune a Regelui Gloriei în toată frumusețea sa! În Psalmul 24:7-10, citim: “Ridicați-vă capetele, porți! Ridicați-vă, porți trainice, ca să între Regele glorios! . . . Cine este acest Rege glorios?” "Iehova cel tare și puternic, Iehova cel puternic în luptă.”

Această lucrare de educație, elevare, ridicare, reconstrucție și eliberare este numită lucrarea judecării. Perioada de o mie de ani în care va fi realizată este numită “ziua judecării”, și este numită, de asmeeni “domnia lui Cristos”. Aceasta este domnia și împărăția pe care Isus a menționat-o de atât de multe ori, și pentru care și-a învățat discipolii să se roage, spunând: “Vie împărăția ta. Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ.” Ziua marii judecări e un timp de binecuvântare, este timpul când majoritatea familiilor umane vor auzi despre iubirea și îndurarea lui Dumnezeu pentru prima dată.

Profetul Isia, în capitolul 26, versetul 9, ne spune că ziua judecării este un timp de binecuvântare. Textul spune: “Atunci când vei judeca pământul, locuitorii pământului roditor vor învăța dreptatea.”

Pavel ne spune că lucrarea de judecată va fi făcută de Cristos când împărăția sa va fi stabilită. El spune: “Îți poruncesc solemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Cristos Isus, care trebuie să-i judece pe cei vii și pe cei morți, și prin manifestarea sa și prin împărăția sa.” (2 Timotei 4:10 Faptul că morții ies din morminte pentru a fi binecuvântați de lucrarea de judecată este sugerat din nou de Pavel în Romani 14:9, care spune: “Fiindcă de aceea a murit Cristos și a revenit la viață, ca să fie Domn și peste cei morți, și peste cei vii.”

Lucrarea de judecată înseamnă a le da tuturor o cunoștință exactă despre Iehova Dumnezeu, despre calitățile sale de înțelepciune, iubire, dreptate și putere, și despre cerințele necesare pentru a câștiga viața veșnică. Înarmat cu aceste cunoștințe, fiecare membru al rasei umane trebuie să decidă fie să intre în deplină armonie cu Dumnezeu și să se bucure de viața veșnică, fie să rămână un răzvrătit și să fie distrus în moartea a doua, care este distrugerea eternă și care va fi pedeapsa tuturor celor răzvrățiți și neascultători. Atunci când toți rebelii, inclusiv Satan, instigatorul la toate răzvrătirile, vor fi distruși, Isus va preda din nou împărăția în mâinile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va fi din nou tot și în toți și toate. Acest lucru este afirmat clar în 1 Corinteni 15:24-28.

Dumnezeu a decretat că 144.000 de ființe spirituale îl vor ajuta pe Isus în această lucrare de reconstrucție de o mie de ani. Aceștia au fost cândva bărbați și femei de pe pământ. Ei sunt învingătorii acestei ere creștine. Alegerea acestei clase a început în ziua Rusaliilor, la 50 de zile după învierea lui Isus. Ei sunt cei care i-au călcat pe urme lui Isus; care au suferit cu Cristos; care au fost persecutați apărând dreptatea, și au considerat o bucurie să poată fi cu Cristos în acea mie de ani și să fie părtași cu el la această muncă de binecuvântare și ridicare. Acest lucru este menționat clar în Revelația 20:6.

Isus și adunarea vor face această lucrare de reconstrucție. Atunci când va fi gata, împărăția lui Dumnezeu va fi pe deplin restabilită pe pământ. El va domni ca marele REGE AL GLORIEI în veacul vecilor, pe veșnicie. Satan, marele răzvrătit, ca și ceilalți rebeli, vor fi nimiciți pentru totdeauna. Nu va mai exista revoltă niciodată în împărăția lui Dumnezeu, nici în cer, nici pe pământ. În Isaia 11:9 citim: “Nu se va face niciun rău și nu se va face nicio stricăciune pe tot muntele meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova așa cum fundul mării este acoperit de ape.”

Din nou, în Efeseni 1:10 citim: “La împlinirea timpurilor, va putea să adune adune din nou toate lucrurile în Cristos, lucrurile din ceruri și lucrurile de pe pământ”

Descriind aceste timpuri, apostolul spune: “El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nici jale, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi. Lucrurile de odinioară au trecut.” (Revelația 21:4) Va fi un timp de mare bucurie, pentru că oamenii își vor da seama că Iehova este Dumnezeu, și că i-a eliberat de marele dușman Satan, și le-a dat binecuvântări minunate. Psalmistul descrie bucuria oamenilor în cuvintele Psalmului 98: “Cântați-i lui Iehova o cântare nouă, căci minunate sunt lucrurile pe care le-a făcut! Dreapta lui, da, brațul lui sfânt, a adus salvarea. Iehova și-a făcut cunoscută salvarea . . . Toate marginile pământului au văzut salvarea Dumnezeului nostru. Strigați triumfător către Iehova, toți locuitorii pământului! Fiți veseli, strigați de bucurie și cântați laude!”

Toți oamenii se vor alătura acestui cântec de izbăvire și laudă, așa cum se spune în Psalmul 150, versetul 6: “Tot ce are suflare să îl laude pe Domnul!”.